

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 3518010238
Dátum vydania rozhodnutia: 10.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3518010238.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a členov senátu JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom 10. júna 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného J. J. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, o dovolaní obvineného J. J., zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Pekarom, advokát v Skalici, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 27. februára 2019, sp. zn. 3To/9/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. J. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 9. októbra 2018, sp. zn. 15T/3/2018 uznal obvineného J. J. (ďalej len „obvinený“) za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- od presne nezisteného času, najneskôr od druhej polovice roku 2000 do septembra 2017 s výnimkou obdobia od marca 2002 do konca marca 2003, keď bol obvinený vo výkone trestu odňatia slobody a obdobia troch týždňov po vrátení z výkonu trestu, v byte na ul. P. v R. V., tiež v byte na ul. H. K. Y. XX v R. V., a všade inde v R. V., kde v tom čase bývali v spoločnej domácnosti, spôsobil fyzické aj psychické utrpenie svojej manželke poškodenej J. J. a to tak, že ju minimálne raz za mesiac bil päťami, fackami, alebo kopancami po celom tele, kam dočiahol, pravidelne jej vulgárne nadával a vyhrážal sa jej zabitím, ponižoval ju, že je neschopná, opakovane ju vyhazoval z bytu aj len v nohavičkách a tričku, škrtil ju, vytrhal jej vlasy, zhodil ju zo schodov, hádzal po nej predmety, tanier, pohár, jedlo, pričom jedenkrát v presne nezistený čas keď po nej hodil pohár, rozbil jej hlavu, pričom fyzickými útokmi spôsobil poškodenej J. J. hematómy, modriny a iné rany po celom tele, pričom jeho útoky boli intenzívnejšie po nastúhovaní sa k matke obvineného na ulicu H. K. Y. v R. V., kedy na poškodenú J. J. fyzicky útočil aj viac krát do mesiaca, pričom útoky pokračovali s intenzitou najmenej raz za mesiac aj počas obdobia od novembra 2013 do októbra 2015, kedy obvinený nebýval v spoločnej domácnosti s

poškodenou J. J. ale chodil pravidelne naspäť, pričom poškodená J. J. pociťovala z konania obvineného strach a celé jeho konanie pociťovala ako ťažké príkorie a dcéram H. J. a X. J. spôsobil fyzické a psychické utrpenie tak, že poškodenú H. J. počas obdobia, najneskôr po nastúpení na druhý stupeň základnej školy pravidelne do presne nezisteného obdobia, keď mala 15 rokov a odišla na strednú školu do Bratislavy, aspoň raz za mesiac udieral fackami väčšinou za známky, z čoho mala viac krát modriny na tvári na mieste, kde mala okuliare, jedenkrát v presne nezistený čas jej hodil telefón o stenu a rozbil ho, vyfackal ju, na čo sa ona schúlila a on ju ešte kopal na zemi, hodil po nej tanier, vyhrážal sa jej zabitím, ponížoval ju, že je neschopná, na žiadnu školu sa nedostane a v živote nikdy nič nedosiahne, po odchode do Bratislavy ju citovo vydieral, že matka skočila pod vlak, lebo ona nechodí domov a poškodenú X. J. od presne nezisteného času, najneskôr od 7 rokov jej veku, keď už bola na základnej škole najmenej do skončenia základnej školy opakovane a pravidelne bil fackami, aj päšťami do rúk, chrbta minimálne raz za mesiac, niekedy aj raz za týždeň, keď bola staršia, na druhom stupni základnej školy, kopal ju do zadku, nôh, chrbta, keď mala 6 rokov hodil po nej tanier tak, že jej rozrezal líce a hlavu, čo si vyžiadalo lekárske ošetrenie, hádzal po nej rôzne predmety, hrnce, mobil, kľúče, vulgárne jej nadával, vyhrážal sa jej zabitím a že jej zničí život, a že ak o tom, čo sa doma deje niekomu povie, zabije ju, z konania obvineného poškodené H. J. a X. J. pociťovali strach a toto konanie obvineného pociťovali ako ťažké príkorie.

Za tento trestný čin bol obvinený odsúdený podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov.

Na výkon trestu bol obvinený zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Súčasne súd prvého stupňa podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste, ktorý bol obvinenému uložený rozsudkom súdu prvého stupňa z 20. marca 2018, sp. zn. 1T/230/2017, právoplatný 9. augusta 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) z 9. augusta 2018, sp. zn. 2To/82/2018, ktorým bol obvinenému uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so skúšobnou dobou 36 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2, písm. c), písm. d) Trestného zákona súd prvého stupňa uložil obvinenému ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Odvolací súd na podklade odvolania podaného obvineným, uznesením z 27. februára 2019, sp. zn. 3To/9/2019, rozhodol podľa § 319 Trestného poriadku a odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol. Proti uzneseniu odvolacieho súdu z 27. februára 2019, sp. zn. 3To/9/2019, podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Pekara, písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 30. septembra 2019, dovolanie (č. l. 845 - 846) z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený v dovolaní uviedol, že v konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) a to z dôvodu, že obhajca JUDr. Vladimír Fraňo, LL.M., ktorý ho zastupoval v konaní pred súdom prvého stupňa ho kontaktoval iba jedenkrát. Obvinený mal za to, že vzhľadom na rozsah vyšetrovacieho spisu nebolo reálne, aby mu obhajca poskytol pri jednej návšteve primerané právne služby. Počas konania na odvolacom súde sa obhajca JUDr. Vladimír Fraňo, LL.M. dostavil za obvineným do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava 13. februára 2019 a uskutočnil s obvineným konzultáciu v čase od 12:40 hod. do 13:12 hod. Obvinený v dovolaní uviedol, že obhajcu JUDr. Vladimíra Fraňa, LL.M. niekoľko krát písomne a telefonicky žiadal, aby sa za ním za účelom konzultácie konania dostavil, čo však nespravil. Obvinený tvrdil, že chcel prostredníctvom svojho obhajcu navrhnuť ďalšie dôkazy, ktoré by svedčili v jeho prospech a ktoré by tvrdenia poškodenej J. J., poškodenej H. J. a poškodenej X. J. vyvrátili. Obvinený i napriek tomu, že bol svojim obhajcom poučený v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku uviedol, že nemal vedomosť o tom, že môže pri

svojej obrane namietat' kvalitu právnych služieb, ktoré mu boli v súdnom konaní poskytnuté. Nesúhlasil so znením výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa a s právnou kvalifikáciou skutku uvedenou v rozsudku súdu prvého stupňa. S poškodenou H. J. nežil v jednej domácnosti od roku 2011, dochádzala do domácnosti sporadicky a stretával sa s ňou v Bratislave; uviedol, že k narušeniu ich vzťahu nedošlo a poškodená H. J. vypovedala pod vplyvom inej osoby. Čo sa týka poškodenej X. J., obvinený tvrdil, že ju nikdy fyzicky nenapádal. Nikto nevidel, že by ju kopal do rôznych častí tela a hádzal po nej rôzne predmety. Obvinený trval aj na tom, že nikdy nedochádzalo ku konaniu uvedenému vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorej sa konštatuje, že mal fyzicky a slovne ubližovať poškodenej J. J. minimálne raz za mesiac. Nikdy nebolo v konaní preukázané, že k takým útokom dochádzalo. Opakovane obvinený poukázal na to, že i keď mal známosť s E.C., poškodená J. J. chodila do ich spoločnej domácnosti a trvala na tom, aby s ňou obnovil spolužitie. Súd podľa názoru obvineného uveril aj poškodenej X. J., ktorá potvrdila výpoveď poškodenej J. J.. Obvinený uviedol, že tvrdenia súdu sú zavádzajúce a žiadnym hodnoverným spôsobom nie sú preukázané. V konaní bolo preukázané, že poškodená J. J. v čase podania trestného oznámenia žila v spoločnej domácnosti s H. F., podľa obvineného je teda nepochybné, že trestné oznámenie podala pod jeho vplyvom a aj počas vyšetrovania a súdneho konania bola H. F. ovplyvňovaná. Za nepravdivé označil tvrdenie poškodenej J. J., že požíva alkoholické nápoje a pod ich vplyvom je agresívny. Konaním súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu došlo podľa obvineného k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a oba sudy nesprávne právne posúdili zistený skutkový stav a následne uložili trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby (§ 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku).

Obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) navrhol, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie odvolacieho súdu z 27. februára 2019, sp. zn. 3To/9/2019.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „prokurátorka“) písomným vyjadrením z 8. novembra 2019 (č. l. 872 - 876), v ktorom uviedla, že rozsah dokazovania súdu prvého stupňa bol predmetom odvolacieho konania, pričom odvolací súd nezistil pochybenia v procesnom postupe súdu prvého stupňa. Dovolací dôvod podľa § 317 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebol podľa názoru prokurátorky naplnený, pretože k porušeniu práva na obhajobu obvineného nedošlo a táto námietka obvineného nie je opodstatnená. Obvinený bol v priebehu celého prípravného konania a konania pred súdom riadne zastúpený obhajcom a bol v zákonom stanovenej miere poučený o všetkých svojich procesných právach, túto okolnosť ani spôsob obhajoby, a úkony vykonané jeho obhajcom v priebehu konania nenamietal. Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, prokurátorka vo svojom vyjadrení konštatovala, že obvinený namietal len skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu. Správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže dovolací súd posudzovať, pretože nie je oprávnenýprehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní sám vykonávať. Prokurátorka ďalej poukázala na účel dovolania v trestnom konaní, ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý neslúži k náprave skutkových zistení súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu. Skutkové závery súdu prvého stupňa môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v Trestnom zákone. Dovolací dôvod teda podľa názoru prokurátorky nebol naplnený. V závere svojho vyjadrenia prokurátorka najvyššiemu súdu navrhla, aby na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nie sú splnené.

Najvyššiemu súdu bolo doručené i vlastnoručne spísané podanie obvineného (nedatované podanie doručené najvyššiemu súdu 9. apríla 2020), s ktorým sa tento riadne oboznámil (napriek tomu, že ho v podstate nie je možné považovať za doplnenie dovolania, keďže nebolo podané v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku prostredníctvom obhajcu). Pri svojom rozhodovaní však najvyšší súd prihliadal na uplatnenie materiálneho prístupu ochrany základných práv obvineného, a preto sa osobným podaním obvineného zaoberal. Obvinený však uviedol totožnú argumentáciu ako jeho obhajca v dovolaní, a nad rámec len poukázal na ďalšie skutkové zistenia a dôkazy súdu prvého stupňa a

odvolacieho súdu, ktoré sa podľa obvineného nezakladajú na pravde.

Poškodená J. J., poškodená H. J. a poškodená X. J. sa k dovolaniu obvineného, k vyjadreniu prokurátorky k dovolaniu obvineného a k osobnému vyjadreniu obvineného nevyjadrili.

Najvyšší súd, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), na základe podaného dovolania obvineného zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd však dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i), písm. h) Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné na úvod zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Vzhľadom na obsah podaného dovolania je tiež nevyhnutné uviesť, že o dovolaní rozhoduje najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. Najvyšší súd nie je oprávnený spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie, nakoľko uvedená činnosť je doménou konania pred súdmi nižšej inštancie. O to viac, ak je dovolanie prípustné proti už právoplatným rozhodnutiam súdu za účelom možnosti nápravy v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení a nie revízie a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižších stupňov, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania (výnimkou je len dovolanie podané ministrom spravodlivosti).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Napriek skutočnosti uvedenej vo vyššie citovanom ustanovení § 371 ods. 4 Trestného poriadku, najvyšší súd k otázke naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý obvinený videl v tom, že mu právne služby v rámci súdneho konania neboli poskytované v primeranom rozsahu a nemal žiadnu vedomosť o tom, že uvedené môže pri obrane svojich práv namietat', uvádza:

Právo na obhajobu je popri prezumpcii nevinu jedným z najdôležitejších základných práv osôb, proti ktorým sa vedie trestné konanie. Hlavným účelom tohto práva garantovaného čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je dosiahnutie spravodlivého súdneho rozhodnutia. Ide o právo, ktoré je nielen v záujme trestne stíhanej osoby a na jej prospech, ale tiež v záujme demokratického právneho štátu, založeného na úcte k právam a slobodám človeka a občana.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie. Právo na obhajobu je nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jeho legislatívne vyjadrenie a

reálne zabezpečenie svedčí nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale jeho realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale aj v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru najvyššieho súdu sa právo na obhajobu zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnovahu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra najvyššieho súdu právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre to ktoré štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, však samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v danej trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu najvyšší súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného zásadným spôsobom. Obvinený bol nielen počas celého konania pred súdom, ale aj počas prípravného konania od počiatku zastúpený obhajcom. Obvinený spolu s obhajcom mali následne počas priebehu celého trestného konania plne zaručenú realizáciu im svedčiacich obhajobných práv tak, ako je predpokladané v dotknutých ustanoveniach Trestného poriadku.

Najvyšší súd poukazuje aj na vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého sa obvinený nemôže právne účinne domáhať ochrany svojich práv, ak sa sám o tieto svoje práva dostatočne nezaujíma a nestará. Uvedené ilustruje obsah už starorímskej zásady *vigilantibus leges sunt scriptae* (zákony sú napísané pre bdelych, treba byť bdely, aby sme mohli ochrániť svoje právo), resp. *vigilantibus iura* (právo je na strane ostražitých) alebo *vigilantibus non dormientibus iura subveniunt* (právo pomáha bdelym nie spiacim).

Najvyšší súd považuje za nevyhnutné uviesť, že obvinený v podanom dovolaní namieta porušenie jeho práva na obhajobu prvýkrát v dovolaní, hoci z logiky veci a z obsahu samotného dovolania obvineného vyplýva, že nebol spokojný s poskytovanými právnymi službami už v konaní na súde prvého stupňa.

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Najvyšší súd skúmal naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, nakoľko podľa názoru obvineného súd prvého stupňa uložil trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku môže byť naplnený v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol uložený za trestný čin zo spáchania, ktorého bol uznaný vinným

- trest vo výmere mimo trestnej sadzby alebo

- taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa.

Uloženie trestu mimo trestnej sadzby sa týka len tých trestných činov, ktoré majú určitú sadzbu vymedzenú zákonom - trest odňatia slobody (§ 46 Trestného zákona), trest domáceho väzenia (§ 53 Trestného zákona), trest povinnej práce (§ 54 Trestného zákona), peňažný trest (§ 56 Trestného zákona), náhradný trest odňatia slobody za peňažný trest (§ 57 ods. 3 Trestného zákona), trest zákazu činnosti (§ 61 Trestného zákona), trest zákazu pobytu (§ 62 Trestného zákona), trest zákazu účasti na verejných podujatiach (§ 62 Trestného zákona), trest vyhostenia (§ 65 Trestného zákona). Trest odňatia slobody (o ktorý ide aj v predmetnej veci) má konkrétne hranice trestnej sadzby určené v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, podľa toho o aký trestný čin ide, prípadne v akej alternatíve bol spáchaný. Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemôže byť len neprímeranosť trestu pociťovaná, či už ako prísna alebo mierna, ak bol trest vymeraný v rozmedzí určitej trestnej sadzby. Tak isto neuloženie žiadneho trestu pri upustení od potrestania, resp. pri upustení od uloženia súhrnného trestu nemôže napĺňať tento dovolací dôvod.

Druhom trestu, ktorý zákon nepripúšťa sa rozumejú najmä prípady, kedy bol obvinenému uložený niektorý z druhov trestov (§ 32 Trestného zákona) bez splnenia tých podmienok, ktoré zákon predpokladá, t. j. pokiaľ v konkrétnom prípade určitému páchatelovi za určitý trestný čin nebolo možné uložiť niektorý druh trestu s ohľadom na jeho zvláštne zákonné podmienky (napríklad trest vyhostenia občanovi Slovenskej republiky, trest zákazu činnosti za trestný čin, ktorý nebol spáchaný v súvislosti s touto činnosťou, trest prepadnutia veci, ktorá nepatrí páchatelovi a podobne).

Obvinený bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, za ktorý možno podľa Trestného zákona uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 7 rokov až do 15 rokov. Za tento trestný čin bol obvinený odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov a bolo mu uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Z uvedeného zreteľne vyplýva, že obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa a v rámci ustanovenej trestnej sadzby. Je teda nepochybné, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemohlo dôjsť už len z formálnych dôvodov.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že obvinený vo svojom dovolaní dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku neodôvodnil, namieta iba skutkové zistenia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a subsumoval odôvodnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ tomu tak nie je, a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Riadiac sa vyššie uvedeným musel najvyšší súd aj v tejto časti konštatovať, že v predmetnej trestnej veci obvineného dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nebol neplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd skúmal naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý obvinený odôvodnil tým, že s tvrdeniami uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa a v rozhodnutí odvolacieho súdu nesúhlasí a má za to, že nesprávne posúdili zistený skutkový stav.

K označenému dovolaciemu dôvodu najvyšší súd poznamenáva to, čo uviedol v úvode odôvodnenia

svojho rozhodnutia a to, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku). Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, pretože to sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia a prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pre najvyšší súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých dovolateľ spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku právnou kvalifikáciou uvedenou v právnej vete rozsudku súdu prvého stupňa. Použitú právnú kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušného znaku skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Obvinený v rámci podaného dovolania síce označil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestný poriadok, nepodložil ho však takými vecnými argumentmi, ktoré by naznačovali jeho naplnenie.

Najvyšší súd dospel k záveru, že nie je naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Riadiac sa vyššie uvedenými právnymi úvahami najvyšší súd v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov, ktoré obvinený vo svojom dovolaní uviedol a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.